

ת"פ 28881/08/22 - מדינת ישראל ע"י נגד פלוני (עציר) ע"י

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 28881-08-22 מדינת ישראל נ' טלה(עציר)

כבוד השופט אלכס אחר	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשם	

מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד ישראל רוז בויס
פלוני (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד דן גלעד

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום - עבירות של היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תקיפה הגורמת לחבלה של ממש כלפי בן זוג - עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תקיפה סתם של בן זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בדין שהתקיים היום בפני 16/4/23 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, המאשימה עתרה במסגרת טיעוניה לקביעת מתחם ענישה שנע בין 14-24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה הצופה פני עתיד ופיצוי המתלוננת.

לעמדתה מדובר באירוע קשה במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה חבלות של ממש כך גם איים עליה ופגע ברכוש, המאשימה הפנתה לתמונות המתלוננת המשקפות את חבלותיה ולעמדתה של המתלוננת עצמה כפי שזו באה לידי ביטוי בעדותה.

המאשימה ציינה את הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם והפנתה את בית המשפט במסגרת טיעוניה לפסיקה שלגישתה תואמת את מתחם העונש ההולם האמור לעיל.

המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו של הנאשם סומן ת/13 ממנו ניתן ללמוד כי לחובתו שתי הרשעות ומתוקף הרשעתו האחרונה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 6 חודשים וזאת כעולה מכתב האישום וגזר הדין שניתנו בבית משפט השלום בחדרה במסגרת ת"פ 15535-02-21 גזר דין מיום 19/5/21 הוגש וסומן ת/14 שאף הוא משקף אירוע אלים שארע בין הנאשם לבין המתלוננת שבמהלכו הותקפה המתלוננת ע"י הנאשם, נגרמו לה חבלות של ממש ונגרם נזק לרכוש.

המאשימה ביקשה להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר שהוטל על הנאשם בגין הליך זה,

כאשר העונש המתאים בגין האירועים מושא הליך זה שבפני ראוי לעמדתה של המאשימה כי יועמד ברף הבינוני של המתחם.

מנגד, ב"כ הנאשם ציין בטיעונו כי מדובר בנאשם שמצא עצמו מעורב באירוע שלא תוכנן על ידו מראש, אין מדובר במי שמנסה להשליט טרור בביתו בכוח הזרוע, אלא באירוע שיצא מפרופורציות והנאשם אומנם הגיב בצורה אלימה, אולם, אין בכך כדי לקבוע שמדובר באדם אלים ומסוכן.

נטען כי הרקע למחלוקות בין הנאשם למתלוננת מקורם בקשיים הכלכליים של התא המשפחתי, לשני בני הזוג חובות כבדים, הם הורים ל- 5 ילדים קטינים והנאשם הוא זה שנושא תחת הנטל בטיפולם היום יומי.

ב"כ הנאשם הפנה את בית המשפט לפסיקה שלעמדתו תואמת את מתחם העונש ההולם, מאסר שבין 6-12 חודשים כאשר ברף התחתון ניתן אף לרצות את עונש המאסר בעבודות שירות לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד.

לדברי בא כוח הנאשם הטלת ענישה ממושכת, תהיה הרסנית עבור הנאשם, והתא המשפחתי ובמיוחד ילדיו הקטינים שאף כיום נתקלים בקשיים בתפקוד יום יומי לרבות התייצבות לבית הספר אולם לעניין זה לא הוצגו בפני אסמכתאות כלשהן.

באשר לעונש המאסר המותנה ורכיב הפיצוי ביקש ב"כ הנאשם להורות שעונש המאסר המותנה ירוצה בחופף לכל עונש מאסר שיוטל בתיק זה וסוגיית הפיצוי לעמדתו תהווה הכבדה במימושה לאור המצב הכלכלי הקשה של הנאשם.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות אלימות המופנות כלפי המתלוננת שהינה אשתו. האלימות אותה ספגה המתלוננת, פגעה בכבודה ובזכותה לביטחון ולהגנה, כך גם פגעה בשלמות גופה ובשלמות רכושה. כפי שנכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא מכבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021))."

וכן ברע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.4.2019):

"עבירות אלימות נגד בן זוג פוגעות בשלמות גופו של בן הזוג, בביטחונו, בכבודו ובשלמות חייו. יש לייחס לעבירות אלו חומרה יתירה, באשר ככלל הן מתרחשות בין כתלי הבית באופן הסמוי מן העין, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים בין בני הזוג, ולעיתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בן או בת הזוג". (ור' גם רע"פ 5227/20 אומר נ' מ"י (6/8/20))

למרבה הצער בית המשפט נחשף חדשות לבקרים כיצד ריב בין בני זוג עלול להסלים ולהוביל לתוצאות קשות יותר מאלה המפורטות בכתב האישום.

לעניין זה, אפנה לע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.21):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלימות בין בני זוג ועל הצורך בענישה מחמירה הנותנת ביטוי לסלידה מעבירות מעין אלו (וראו למשל: ע"פ 1568/14 דובגילנוק נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (31.3.2015); ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (31.1.2019) (להלן: עניין פרץ); זאת, גם במקרים שבהם מדובר בבני זוג שנפרדו: ע"פ 4221/13 ואנונו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (26.3.2015)). וכפי שנאמרו הדברים בעניין פרץ:

"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאלימות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוגן וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

[...] ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה [...]" (פסקה 14).

דברים אלה נכתבו לפני כשלוש שנים, והם תקפים גם היום ביתר שאת."

בענייננו, אירוע לכאורה שולי של איחור המתלוננת לשוב לביתה בשעה שבה הייתה אמורה לשוב התפתח לממדים קשים, אלימים, ומסוכנים. בנקל אירוע שכזה יכול היה אף להסתיים בפגיעות קשות הרבה מאלה כפי שמפורטות בכתב האישום וזאת אילו הנאשמת לא הייתה יוצאת מהבית ומזעיקה עזרה.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, בפסיקה נקבע מנעד רחב של מתחם עונש הולם לעבירות בהן הורשע הנאשם וכל מקרה ומקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו.

בעניין זה ר' רע"פ 538/21 בו נדחתה בקשת רשות ערעור לאחר שהמערער הורשע בתקיפה וגרימת חבלה של ממש הן לבתו והן לאשתו ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר בעבודות שירות.

עוד ר' רע"פ 340/21 בו נדחתה בקשת רשות ערעור לאחר שהמערער הורשע בתקיפה וגרימת חבלה של ממש לאשתו ובניסיון לתקיפה וגרימת חבלה של ממש ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות בעפ"ג (חי') 39724-04-20. וכך בית המשפט המחוזי ציין:

"בית משפט קמא קבע מתחם ענישה נמוך במיוחד, הנע בין מספר ימים לשישה חודשי מאסר בפועל, מתחם שאינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות נגד בת זוג וגרימת חבלה של ממש, הן לגבי הרף התחתון, העומד ככלל על מספר חודשי מאסר, והן לגבי הרף העליון, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. משכך, לא ניתן משקל מספק לעיקרון ההלימה, ולעומת זאת ניתן משקל עודף לנסיבותיו האישיות של המשיב."

בעפ"ג (חי') 10803-06-14 המערער הורשע בביצוע עבירות היזק בזדון ועבירה הגורמת חבלה של ממש- בת זוג. נקבע מתחם עונש הולם בין 3 חודשי מאסר בפועל ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם נדון ל-8 חודשי מאסר בפועל. הגם שאינו בעל עבר פלילי.

בעפ"ג (חי') 33615-05-13 תקף המערער את המתלוננת שהינה בת זוגו בכך שחנק אותה, הפילה ארצה, חבט בישבנה, ואף איים עליה שיהרגה במידה וזו תפנה למשטרה. בית המשפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע המערער נע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל והטיל עליו עונש מאסר בפועל למשך 13 חודשים וזאת לצד הפעלת עונש מאסר מותנה בר הפעלה של 12 חודשים במצטבר, כך שבסופו של דבר הוטלו על המערער 25 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער.

בענייננו, הנאשם הורשע בעבירות דומות וזאת כעולה מת/14, שם דובר באירוע אלים בין בני הזוג מחודש פברואר 2021, הנאשם נדון לעונש מאסר של 12 חודשים בפועל, והוטלה עליו ענישה הצופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה למשך 6 חודשים, הנאשם שוחרר מריצוי המאסר ופרק זמן יחסית קצר משחרורו זה, חזר לסורו, וזאת כעולה מעובדות כתב האישום בהם הורשע בהליך זה שבפני כך שעונש המאסר המותנה לא הרתיע אותו כלל וכלל.

נסיבותיו של מקרה זה אשר נדון בפני כפי שמתואר בעובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם לאחר שמיעת הראיות, כך גם לאור הפסיקה הנוהגת, מובילות לקביעה כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס או פיצוי במקרים המתאימים.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה :

טוען בא כוח הנאשם שהנאשם אדם נורמטיבי שהעובדות המתוארות בכתב האישום המתוקן אינן מאפיינות אותו. אולם, כעולה מהאמור לעיל, מדובר במי שהורשע זה מכבר בגין אירועי אלימות כלפי בת הזוג ריצה עונש מאסר לתקופה לא מבוטלת ועונש מאסר מותנה בר הפעלה לא הרתיע אותו מלחזור לסורו.

בע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י, (11.10.2007) נקבע לעניין זה:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

בנסיבות אלה מצאתי גם לציין כי הנאשם לא ביקש הפנייתו לשירות המבחן ולא קיבל כל טיפול שיש בו כדי ללמד על חרטה כנה ושינוי דרכי חשיבתו.

הנאשם בחר לנהל את שמיעת הראיות, זו אומנם זכותו, והורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום לאחר הליך שמיעת הראיות לרבות חקירת המתלוננת, לנאשם הרשעות קודמות כך שבנסיבות העניין לא מצאתי נסיבות כלשהן המקלות בעונשו של הנאשם ולכן אני סבור שבמקרה זה, שחוזר על עצמו פעם נוספת יש להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה במצטבר על כל ענישה אשר תוטל על הנאשם בגין הליך זה.

באשר לעונש המתאים שיש להטיל על הנאשם בתוך המתחם, אני מוצא לנכון לקבוע כי יש למקם את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון.

הנאשם עצור מיום 9/8/22.

משכך ולאור כל האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 14 חודשים שיחושבו מתאריך 9.8.22 (מועד מעצרו של הנאשם).

עמוד 5

2. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה של 6 חודשים למשך 3 שנים כפי שהוטל על הנאשם בבית משפט שלום חדרה ת"פ 15535-02-21 גזר דין מיום 19/5/21 אשר ירוצה במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל, כך שבסופו של דבר ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה כוללת של 20 חודשים שתחושב מיום מעצרו.

3. מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירות מסוג אלימות פיזית או מילולית כלפי הגוף ו/או הרכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.

בנסיבות העניין איני מוצא לנכון לחייב את הנאשם בפיצוי המתלוננת.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

אני מורה על השבת התפוסים שבבעלות הנאשם לחזקתו וככל שקיימים מוצגים ניתן בזאת צו להשמדתם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"ג, 16 אפריל 2023, במעמד הצדדים.